

101 λέγεται γού Ονησίκριτόν τινα Αιγινήτην πέμ-
ψαι εἰς Ἀθήνας δυνὸν ὄντων υἱῶν τὸν ἕτερον Ἀν-
δραβήτην ἐν ἀκούσαντα τοῦ Διογέους, αὐτὸν
προσεμίαι. τὸν δ' ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἕτερον ἀπο-
στεῖλαι τὸν προεβύτερον. φίλισκεν τὸν προειρη-
76 μένον. * ὁμοίως δὲ καὶ τὸν φίλισκεν κατασχεθῆ-
ναι. τὸ τρίτον αὐτὸν ἀφικόμενον, μὴδὲν ἦπτον
συνεῖναι τοῖς παῖσι Φιλοσοφούντα. τοιαύτη τις
προσην ἰσχυρὸς Διογέους τοῖς λόγοις. ἤκουσε δὲ αὐ-
τοῦ καὶ Φωκίων ὁ ἐπίκλην χρηστός, καὶ Στίλπων
ὁ Μεγαρεύς, καὶ ἄλλοι πλείους ἄνδρες πολιτι-
καί. λέγεται δὲ πρὸς τὰ ἐνενηκοντα ἔτη βίου τε-
λευτήσαι. περὶ δὲ τοῦ θανάτου διάφοροι λέγον-
ται λόγοι. 102 οἱ μὲν γὰρ βούδ' ἰσχυρὸν φαίνοντα
αἰών, 103 χολερικῶς ληφθῆναι, καὶ αὖτε τελευ-
τήσαι. οἱ δὲ, τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα. ὡν ἔ-
στι καὶ Κερκιδᾶς ὁ Μεγαλοπολίτης, ἢ Κρής, λέ-
γουν ἐν τοῖς μελιαμβοῖς οὕτως,

Οὐ μὲν ὁ πάρος γ' ἔα Σινωπεὺς τῆνος
ὁ βακτροφόρος, διπλοῦμαιος, αἰθεριβοσ-
κας,

77 * Ἄλλ' ἀνέβα χεῖλος ποτ' ἐδόγας ἑρείσας,
καὶ τὸ πνεῦμα συνδακῶν. ἦν γὰρ ἀλαθείως
Διογένης Ζανὸς γένος, οὐράνιος τε κύνων.
ἄλλοι φασὶ πολὺπον κυσὶ συμμερίσασθαι βου-
λέμενον, 104 οὕτω διχθῆναι τοῦ ποδὸς τὸν τένον-
τα, καὶ καταστρέψαι. οἱ μόντοι γνώριμοι αὐτοῦ
(καθὰ Φρῖον Ἀντισθένης ἐν διαδοχαῖς) εἰκαζον

101 Διογενὸς γού Ονησίκριτόν τινα,] Paulō aliter
hæc narrat Suidas, φίλισκος. II. Casaub.

102 Οἱ μὲν γὰρ βούδ' ἰσχυρὸν φαίνοντα] Imō φαι-
νεα μὲν πολὺπον, αὐτ' Athenæus, ἢ σπῆτις, addit
Lucianus. Idem.

Quidam enim cum bovis pedem crudum comedisset,]
Non longe abest ab hac opinione Athenæus, qui de
Diogenis morte sic scribit. καὶ Διογένης δὲ ὁ Κύνων
αἰὶν πολυπόδῳ καταφαγῶν, ἐπιθιμίως αὐτῷ τῶν γασ-
τρῶν, ἀπέθανε. Aldob.

103 Χολερικῶς ληφθῆναι] An potius χολερικῶς sub-
audi πᾶσι. & ita alibi loquitur. Censorinus pro eo
dixit in eadem re, in choleram solutus est. II. Casaub.

104 Unum ex eis pedis ei nervum momordisse, ac-
que ita moritum esse.] Suidas de ejus morte sic scri-
bit. ἐπὶ δὲ τῆς γλ. Οὐρακιδῶδες κνιστῆρες τὸν βίον,
διχθῆναι ὑπὸ κυσὶ τὸ σκέλος, καὶ θρῆσκῶς ὑπερῆναι.
Aelianus lib. vi. Var. hist. cap. 14. cum. cum jam
mors appropinquaret, decussit se de ponte scribit,

caperet. Fertur igitur Onesicritus qui-
dam Aeginensis Athenas misisse, alterum
ex duobus liberis suis, Androthenem no-
mine, eumque, cum audivisset Diogenem,
illic perstitisse: misisse itidem fratrem ejus
erat quippe minimè somnolentus; reve-
lato pallio animam efflasse invenerunt. sed
major natu, ipsumque itidem detentum
fuisse. * Postremò verò ipsum advenisse 76
patrem, atque unà cum filiis philosopha-
tum esse: tanta Diogenis sermonibus ille-
cebra inerat. Audivit ipsum et Phocion,
qui cognominatus est Bonus, et Stilpo
Megarensis, et complures alii civiles viri.
Fertur nonaginta ferme annorum obisse
diem. Postò de ipsius morte varia habet
patro opinio. Sunt enim qui dicant illum
cum bovis pedem crudum comedisset,
bilem sibi conscivisse, atque ita periisse;
alii animam continuisse; ex quibus est
Cercidas Megalopolita, sive Cretensis,
qui in Meliambis sic ait:

Non enim patitur priscus ille Sinopæus
Baculifer ille, et duplicatus, sub dno
postus.

* Tandem qui subitus est, cum labris 77
dentibus obfirmasset,

Et spiritum continuisset. Erat enim vorò
Diogenes Ionis filius, et calceis canis.

Alii dicunt cum polytum canibus partiri
voluisset, morsum in pedis nervo, ac ex
eo defunctum esse. Ipsius tamen necessa-
rii; ut In Successionibus ait Antisthenes;
id potius approbant, quòd spiritum con-

qui prope gymnasium erat. Διογένης, inquit, ἢ Σι-
νωπεὺς, ἔτι λατὸν ἰκεῖν ἐπὶ θανάτῳ, ἐκείνῳ φησι
μῆδὲν ἴσθαι κατὰ τοὺς γαστροὺς πρὸς γυμνασίῳ ὄντα.
S. Hieronymus libro II. adv. Jovinianum de Dio-
genis morte neutram opinionem secutus videtur,
sed longe diversam. Virtutem ejus, inquit, & cen-
tinentiam mors quoque indicat. nam cum ad ago-
nem Olympia eum, qui magna frequentia Græcia ce-
lebrabatur, jam senex pergeret, sibi in itinere dicitur
apprehensus accusasse in crepidibus via, volenti-
busque eum amicitie aut in jumentum aut in vehicu-
lum tollere. non acquiescit, sed transiens ad avocit
umbra. locutus est. Abiit quæso, & spectatum per-
git. hac me vox, aut visum præbuit, aut visum.
si sibi videret, ad agoneν veniam: si me videret,
ad inferna descendam. itaque per noctem eliso guttu-
re, non tam mori se ait, quam scirent morte ex-
cludere. Aldob.

tinendo animam exhalaverit. Degebat e-
nim in Cranio; id erat gymnasium ante
Corinthum. Cum verò ex more familiares
adiissent, pallioque obvolutum depre-
henderent, non illum dormire arbitrati;
erat quippe minimè somnolentus; reve-
lato pallio animam efflasse invenerunt. sed
major natu, ipsumque itidem detentum
fuisse. * Postremò verò ipsum advenisse 76
patrem, atque unà cum filiis philosopha-
tum esse: tanta Diogenis sermonibus ille-
cebra inerat. Audivit ipsum et Phocion,
qui cognominatus est Bonus, et Stilpo
Megarensis, et complures alii civiles viri.
Fertur nonaginta ferme annorum obisse
diem. Postò de ipsius morte varia habet
patro opinio. Sunt enim qui dicant illum
cum bovis pedem crudum comedisset,
bilem sibi conscivisse, atque ita periisse;
alii animam continuisse; ex quibus est
Cercidas Megalopolita, sive Cretensis,
qui in Meliambis sic ait:

Non enim patitur priscus ille Sinopæus
Baculifer ille, et duplicatus, sub dno
postus.

* Tandem qui subitus est, cum labris 77
dentibus obfirmasset,

Et spiritum continuisset. Erat enim vorò
Diogenes Ionis filius, et calceis canis.

79 * Est item nostrum de eo epigramma car-
mine proceleumatico:

Diogenes age, loquere, quis exitus ad in-
feros

Te abstulit? D. Abstulit me canis mor-
sus ferocè

Ajunt quidam illum dum moretetur man-
dasse infepulchrum projici cadaver, ut om-
nes bestiae participes ipsius essent; sive in
foveam, superjecto modico pulvere, inmit-
terent. Alii autem in Eliffium se immitti
voluisse tradunt, ut esset fratribus utilis
Demetrius autem In æquivocis ait, eà-
dem die Alexandrùm Babylone, Dioge-
nemque Corinthi vita functos esse. Erat

105 Εἰς αἶδος ἔλαβ'] Legge, Ἐς αἶδος; ἔλαβ' με]

106 Inhumatum se projecit mandavisse.] Aelianus
libro & cap. proxime citato ita scribens: καὶ προσ-
εταξὶ τῷ παλαιωτέρῳ φίλῳ, ἐπιθεῖν αἰσθητὰ ἀπο-
σκευασμένα αὐτῷ, ἵνα αἰετὸν ἴσθαι τὸν θάνατον.
οὕτως ἔφαθ' ἄλλοι μὲν αὐτῷ κατὰ θάνατον καὶ ταφῆν. quod et
iam Cicero confirmat libro I. Tule. quæst. Durior,
inquit, Diogenes ἔσ' ἰδ' αὐτὸν ἔπιτεται, sed, ut Cy-
pius, ἀφ' ἑαυτοῦ, προεῖπε se posse inhumatum. Aldob.

τὴν τοῦ πνεύματος ἐγκράτησιν. ἐτύχχανε μὲν
γὰρ διάγων ἐν τῷ Κρανεῖῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου
γυμνασίῳ. κατὰ δὲ τὸ ἔθος, ἦσαν οἱ γνώριμοι
καὶ αὐτὸν καταλαμβάνουσι ἐγκυκαλυμένον,
οὐδ' εἰκασαν αὐτὸν κοιμώμενον. οὐδὲ γὰρ ἦν τις
νυκταλὸς καὶ ὑπνιχλός. ἔθεν ἀπεπετάσαντες τὸν
τρίβωνα, ἐκπνον αὐτὸν καταλαμβάνουσι. καὶ
ὑπέλαβον τοῦτο πράξαι, βουλέμενον λοιπὸν ὑ-
πεξελθεῖν τοῦ βίου. * ἔνθα καὶ στάσις, ὡς φα- 78
σιν, ἐγένετο τῶν γνωρίμων, τίνες αὐτὸν βάλω-
σιν. ἀλλὰ καὶ μέχρι χειρῶν ἦλθον. ἀφικόμενον
δὲ τῶν πατέρων καὶ τῶν ὑπερεχόντων, ὑπὸ τού-
τοις ταφῆναι τὸν ἄνδρα, παρὰ τῇ πύλῃ τῆς Φε-
ρούσης εἰς Ἰσθμῖον. ἐπιστησάν τε αὐτῷ κίονα, καὶ
ἐπ' αὐτῷ λίθον Παρίου κύνα. ὕστερον δὲ καὶ οἱ
πολιταὶ αὐτοῦ χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτίμησαν αὐτὸν,
καὶ ἐπέγραψαν οὕτω,

Ἰθακῆσι καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνῳ· ἀλλὰ σὸν
οὔτι

Κῦδος ὁ πάς αἰὼν, Διόγενες, καθελεῖ.

Μούνος ἐπεὶ βιστάς ἀυτάρκεια δόξαν ἐδείξας

Θνατοῖς, καὶ ζῆς οἶμον ἐλαφροτάτων.

* ἔστι καὶ ἡμῶν ἐν τῷ προκελευματικῷ μέτρον. 79

Διόγενες ἄγε, λέγε, τίς ἐλαβέ σε μέρος

105 Εἰς αἶδος; ἔλαβ' με κύνος ἄγχιον ὀδᾶζ.

ἔνι δὲ φασὶ 106 τελευτᾶντα αὐτῷ, καὶ 107 ἐν-
τέλῃσθαι ἄταφον ῥίψαι, ὡς πᾶν θῆριον αὐτοῦ
μετάσχων ἢ εἰς γε βόθρον συνασαι, καὶ ὀλίγην
κόνιν ἐπαμῆσαι. οἱ δὲ, εἰς τὸν Ἐλισσὸν ἐμβα-
λεῖν, ἵνα τοῖς ἀδελφοῖς χρησίμος γένηται. Δη-
μήτριος δὲ ἐν τοῖς οὐνανύμοις φησὶ, 108 τῆς αὐ-
τῆς ἡμέρας Ἀλεξάνδρον μὲν ἐν Βαβυλωνίῳ, Διο-
γένην δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτήσαι. ἦν δὲ γέρον κα-

107 Ἐντέλῃσθαι ἄταφον ῥίψαι] Huc pertinet Dio-
genis epistola ad Hippionem, quæ incipit, Παρακα-
λεῖς με ἐπιτομῆσαι σοὶ ὁ τι ποτὶ ἰσχυρὰ περὶ θανάτου
καὶ ταφῆς. &c. ea epistola sic clauduntur, ἐγὼ γού
ἰσχυρὰ ἀποπειράσαι μοι παρατεθῆναι τὸ βαπτῆρον,
ἵνα τὰ θούοντα λυμῆσθαι σοὶ ἀπὸ ὑπὸνταυ. II.
Casaub.

108 Τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλεξάνδρον μὲν ἐν Βαβυλω-
νί, Διογένην δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι] Plutarchus,
Εὐμεινθέντος δὲ καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τε

τά τῆν τρίτην καὶ δεκάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμ-
 80 πιάδα. * Φέρεται δ' αὐτοῦ βιβλία ταῦτα: Διά-
 λογος Κεφαλίων, Ἰχθύας, Κολαῖος, Πάρδα-
 λος, Δῆμος Ἀθηναίων, Πολιτεία, Τέχνη ἡθική,
 Περὶ πλούτου, Ἐρωτικὸς, Θεόδωρος, Ἰψίας,
 Ἀρίσταρχος, Περὶ θανάτου, Ἐπιστολαί: Τρα-
 γωδία ἑπτὰ, Ἐλένη, Θυέστης, Ἡρακλῆς, Ἀ-
 χιλλεὺς, Μήδεια, Χρυσίππος, Οἰδίπους.¹⁰⁹ Σω-
 σικράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ τῆς διαδοχῆς, καὶ Σά-
 τυρος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν βίων, οὐδὲν εἶναι Διογέ-
 νους Φασί. τὰ τε τραγωδία Φησὶν ὁ Σάτυρος
 φιλόσκου εἶναι τοῦ Αἰγινήτου, γυνάμιου τοῦ Διο-
 γένους. Σωτίων δ' ἐν τῷ ἑβδόμῳ ταῦτα μά-
 να Φησὶ Διογένους εἶναι Περὶ ἀρετῆς, Περὶ ἀ-
 γαθοῦ, Ἐρωτικόν, Πτωχόν, Τελμαίων, Πάρδα-
 λιν, Κάσάνδρον, Κεφαλίωνα, φιλόσκου, Ἀρί-
 81 σταρχον, Σίσυφον, Γανυμήδην, Χρείας, Ἐπι-
 στολάς. * γεγόνασι δὲ Διογένης πέντε πρώτες,
 Ἀπελλωνιάτης, Φυσικός. ἀρχὴ δ' αὐτοῦ τοῦ
 συγγράμματος ἦδε. λέγου παντὸς ἀρχόμενον
 δεκί μοι χρεῶν εἶναι τὴν ἀρχὴν ἀναμφισβήτη-
 τον παρέχεσθαι. δεύτερος, Σικυώνιος, ὁ γράψας
 τὰ περὶ Πελοπόννησον. τρίτος, αὐτὸς οὗτος.
¹¹⁰ τέταρτος, Στωικός, γένος Σελευκεύς, καλού-
 μενος δὲ Βαβυλωνίος, διὰ τὴν γειτονίαν. πέμ-
 πτος, Ταρσεύς, γεγραφώς περὶ ποιητικῶν¹¹¹ ἡ-
 τημάτων, ἃ λένει ἐπιχειρεῖ. τὸν δὲ Φιλόσοφον
 Ἀθηνώδωρος Φησὶν ἐν ὄρχῳ περιπάτων αἰεὶ στιλ-
 πνὸν φαίνεσθαι διὰ τὸ ἀλεΐφεσθαι.

δευτῆ, καὶ τὸς Διογένους τοῦ κούου, ἤμπερ μὴ ἠνεμί-
 νος. Idem.

Eadem ait die Alexandream Babylone, & Dioge-
 nonem Corinthii mortuum esse. Suidas. κατὰ τὴν αὐτῆς,
 inquit, ἤμπερ, ὅτι καὶ ὁ Μανιῶν Κλιζανόρος ἐν Βα-
 βυλωνίᾳ ἀπέθανεν. Aldob.

¹⁰⁹ Σωκράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ τῆς διαδοχῆς. Lege
 Σωκράτης, cujus libri τῶν διαδοχῶν passim ab hoc
 autore laudantur, itemque ab aliis. Error natus est
 ex compendio scripturae. tales sunt in bonis autori-
 bus inveniunt. Sic in Dinarchi vita à Dionysio scripta,
 quam superioribus annis publicavit de literis optimè
 meritis Victorius, Δῆμος ὁ Μάγνης, scriptum est,

autem senex centesima tridecima O-
 lympiade. * Feruntur ejus ista volumina: 80
 Dialogi, Cephalio, Ichthyas, Graculus,
 Pardus, Plebs Atheniensium, Respubli-
 ca, Ars moralis, De divitiis, Amato-
 rius, Theodoros, Hypsias, Aristarchus,
 De morte, Epistola. Tragedia septem,
 Helena, Thyestes, Hercules, Achilles,
 Medea, Chryppus, Oedipus. Porro So-
 ciferates In primo Succellionum, et Satyrus
 in quarto De vitis, nihil eorum esse Dio-
 genis affirmant. Tragediolas autem ait
 Satyrus, Philisci Aeginensis esse, Diogenis
 discipuli. Sotion autem In septimo, haec so-
 la Diogenis esse ait: De virtute, De bo-
 no, Amatorium, Mendicum, Tolmaum,
 Pardum, Casandrum, Cephalionem,
 Philiscum, Aristarchum, Sisyphum, Ga-
 nymedem, Chrias, Epistolas. * Fuerunt 81
 autem quinque Diogenes. Primus Apollo-
 niates, phisicus. Ejus autem scriptorum
 istud initium fuit: Ejus rei, de qua quis
 tractare adgreditur, operapretium esse
 videtur initium irrefragabile ponere. Se-
 cundus, Sicyonius: qui Peloponnesiaca
 scripsit. Tertius, hic ipse. Quartus, Stoi-
 cus, ex Seleucia: appellatus est autem
 Babylonius, ob urbium vicinitatem. Quin-
 tus, Tarsensis, qui de quaestionibus poe-
 tificis scripsit, quas etiam solvere nititur.
 Hunc verò philosophum Athenodorus In
 octavo deambulationum ait, quòd ungi
 solitus esset, nitidum semper adparuisse.

quum fit legendam Διμήτριος ὁ Μάγνης. If. Cal.

¹¹⁰ Τέταρτος, Στωικός, γένος Σελευκεύς. Hujus
 saepe meminit Cicero: potestque ex libro de Senectute
 intelligi quibus temporibus vixerit. de quo vi-
 dendus A. Gellius lib. xvii. cap. 21. Idem Cicero
 autor est, edidisse hunc. librum unum de Divinatio-
 ne. Citatur etiam à Laërtio in Zenone liber ejusdem
 hoc indice. Τέχνη περὶ φωνῆς. Quod ait Laërtius,
 Seleuceensem fuisse, & tamen appellatum Babyloni-
 um, causam ejus rei docet Strabo lib. xvi. Idem
 Tarsensis Diogenis meminit lib. xv. Idem.

¹¹¹ ἡτημάτων] Γρ. συγγραμμάτων. H. Steph.

M O N I M U S

In nummo quem Itali contorniatum vocant, ex museo D. Baudelotii Ervalli.

MONIMUS.

Μ Ο Ν Ι Μ Ο Σ .

82. * MOnimus, Syracusanus, Diogenis quidem discipulus, famulus verò menfarii cujusdam Corinthii fuit, ut Soficrates tradit. Ad eum Xenias qui Diogenem emerat, frequens commeabar; qui cum virtutem hominis, atque in dicendo vim narraret, Monimum in ejus pellexit amorem. Ille enim confestim simulatà vesanià abjicere monetam, omnemque menfæ pecuniam concepit, donec à domino repudiatus, continud se ad Diogenem contulit. Adhæsit autem et Cratæti Cynico sapius, cæterosque id genus studiosè consecutus. Quæ ex re factum est, ut eum dominus adhuc magis insanire putârit. Fuit autem vir doctus, adeb ut Menander comicus ipsius mentionem fecerit

83. * in quadam comœdia, quæ Hippocomus inscribitur, sic de eo dicens:

Monimus fuit quidam sciens vir, ò Philo. Contempnitior quidem, sciens sed manticam. Phil. Tres ergo peras. Men. Verùm similitudinis

* Μόνιμος, Συρακούσιος, μαθητὴς μὲν Διο- 82 γένους, οἰκτὴς δὲ τινος τραπέζιτου Κορινθίου, ἡ καθεΐσι Σωσικράτης. πρὸς τοῦτον συνεχῆς ἀφικνούμενος ὁ Ξενιάδης ὁ τὸν Διογένην ἐπισημῶς, τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων διηγούμενος, εἰς ἔρωτα τὰνδρος ἐνέβαλε τὸν Μόνιμον. αὐτίκα γὰρ ἐκείνος μακρίαν προσποιήθει, τὸ τε κέρμα διεξήρπτε, καὶ πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργύριον. ἕως αὐτὸν ὁ δεσπότης παρετήσατο. καὶ ὡς εὐθέως Διογένης ἦν. παρηκολούθησε δὲ καὶ Κρατήτι τῷ κυνικῷ συγγαίῳ, καὶ τῶν ὁμοίων εἴχετο, ἕτε καὶ μάλλον ὄραν αὐτὸν ὁ δεσπότης ἐδόκει μαίνεσθαι. ἐγένετο δὲ ἀνὴρ ἐλλόγιμος, ὡς καὶ Μένανδρον αὐτοῦ τὸν κομικὸν μνημόσθαι. * ἐν τινὶ γούν τῶν δραμά- 83 των ἐν τῷ Ἰσπικόμενῳ εἶπεν οὗτος,

Ἄ Μόνιμός τις ἦν ἄνθρωπος, ὃ Φίλων, σοφὸς, ἄδοξότερος, μισρὰν δὲ πῆραν ἦν ἔχων. ἦ Φιλ. Πήρας ἴσεν οὖν τρεῖς. Men. ἀλλὰ καὶ εἰκόνας ῥήμα

1 Μόνιμος] Superior editio Græca habebat Μόνιμος τίς ἢ ἀδελφὸς Φιλόσοφος. At in editione Latina quæ meam proximè præcessit, legitur ἀδελφός, ἢ φίλος σοφός. quæ lectio ita renullo modo potest. H. Steph. Μόνιμος Syracusanus. De quo mirum est apud scriptores silentium. nos certe nihil, quod afferamus, habemus. Aldob.
2 Καθεΐσι Σωσικράτης] Lego Σωσικράτης. Tres sunt, nisi me fugit ratio, in hoc autore loci, ubi idem hic error est commissus: unus in superiore vita, alter hic, tertius in Pythagora. H. Casaub.
3 Donec cum dominus abdicavit. Videlicet tantquam furiosum, nec ad servendum idoneum: quod ex his, quæ postea sequuntur, verbis apparet. Aldob.
4 Ἐν τινὶ γούν τῶν δραμάτων ἐν τῷ Ἰσπικόμενῳ] Mihi videtur illa ἐν τῷ Ἰσπικόμενῳ, ex ora libri in contextum irrepsisse. H. Casaub.
5 Μόνιμος] Difficultas, quæ in his Menandri versibus adparet, tolleret, si neminem diversas personas à Comicis colloquentes introduci. Una erat Philo, quem primo hic versu appellat; altera fuit Menecrates, aut quo alio nomine. Quare ante vocem Πήρας Philonis nomen pono. hoc sensu: Πήρας μὲν οὖν τρεῖς, ἢ Μόνιμος, κατὰ τὴν πῆραν μὲν, τὰν τῶν Διογένηος διδασκάλου δὲ, τὸν τοῦ Διογένηος τρεῖς δὲ. DIOGENIS LAERTII.

τὸς τοῦτον Μόνιμου. Post τρεῖς pono tursus nomen Menecrates, pergentis in sua narratione. Quare hoc sensu illi versus accipiendi. Menec. Monimus sapiens vir fuit, ὁ Philo, non tamen tantà famâ, quantâ duo priores, quos memoravi, Cynici, Antisthenes & Diogenes. Perâ autem utebatur parvâ Philo. Tres ergo peras nunc memorasti. (Primam Antisthenis; Diogenis alteram; & tertiam hujus Monimi) Pergit Menecrates de Monimo narrando. Etiam magni momenti sententiam, similitudine usus, protulit hic mendicis & sordidus; non solum cum philosophorum sapientium virorum sententiam comparandam, sed & his præferendam. Quippe omnia hæc quæ ab hominibus magni æstimantur, evaporationem quandam videri se atollentem, quæ parvo tempore durat. τὴν φησὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἰσπικόμενῳ καὶ κατὰ τὴν πῆραν. H. Stephani editionem hic sequor. solam voculam τὴ post ῥήμα delco. Marc. Meho.
6 ἄδοξότερος.] ἢ ἀδοξότερος. H. Steph.
7 Πήρας μὲν οὖν τρεῖς. ἀλλὰ καὶ εἰκόνας ῥήματι] Versus hic menda affectus est, quam sine codicis manuscripti ope indicare possum, tollere non item. An scribendum?
Πήρας μὲν οὖν τρεῖς --- ἀλλὰ καὶ ἐν Καθηροῦτι. videtur enim duo testimonia confusa: & non absurf.

Ἐφθέγγεατ', εὐδὴν ἐμφερὲς, μὰ τὸν Δία,
τῷ γυνάδι σαυτὸν, οὐδὲ πῆς βωμῶνεις
τούτους· ὑπὲρ δὲ ταυθ', ὁ προσαιτῶν καὶ ῥυ-
πῶν.

τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τῷ Φον εἶναι πᾶν ἔφη.
αὐτὸς μὲν ἐμβριθέστατος ἐγένετο, ὥστε δόξης μὲν
καταφρονεῖν, πρὸς δὲ ἀληθειαν παρορμῶν. γέ-
γραφε δὲ παίγνια σπουδῇ λελθηβία μεμιγμέ-
να, καὶ Περὶ ὀρμῶν δύο, καὶ Προτρεπτικόν.

de pro iocosis dicitur, reponi posse, in iocosis. quod & ab Athenzo laudatur. Mihi de hoc loco aliter non
scimus fuisse nomen unius ex Menandri fabulis: quae
constat. H. Casaub.

ΟΝΗΣΙΚΡΙΤΟΣ.

84 * ΟΝΗΣΙΚΡΙΤΟΣ. τούτων οἱ μὲν, Αἰγινήτην,
Δημήτριος δὲ ὁ Μάγνης Ἰστυπαλαῖα
Φησί. καὶ οὗτος τῶν ἐλλογιμῶν Διογένης μα-
θητῶν. εἰσθε δὲ τῶν ὁμοίων πεπονημένοι πρὸς Ξενο-
φῶντα. ἐκείνος μὲν γὰρ Κύρου συνεστράτευσεν,
οὗτος δὲ Ἀλέξανδρου. καί κεν οἱ μὲν, Παιδείαν
Κύρου ὁ δὲ, Πῶς Ἀλέξανδρος ἤχη, γέγραφε.
καὶ ὁ μὲν, ἐγκώμιον Κύρου· ὁ δὲ, Ἀλεξάνδρου
πεποιήκε. καὶ τῆ ἐρμηνεία δὲ παραπλήσιος,
πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτε-
ρεύει. Γέγονε καὶ Μενάνδρος Διογένης μαθητῆς
ὁ ἐπικαλούμενος Δρυμὸς, θαυμαστῆς Ὀμήρου
καὶ Ἥρακλειος Σινωπεύς, ὁ Κλειὸς ἐπίκλησιν. καὶ
Φιλίσκος ὁ Αἰγινήτης, ὡς προειρηκαμεν.

1 Onesicritum. De quo dictum est in vita Dioge-
nis, cuius etiam duos filios nominavit Androthenem,
& Philiscum. Aldob.
2 Abysmalum vocat. Elianus lib. xvi. De anima-
libus cap. 39. in principio. Idem.
3 Sic cum Alexandro in militia profectus est.]

ΚΡΑΤΗΣ.

85 * ΚΡΑΤΗΣ Ἀσκάνδου, Θεβαίος, καὶ οὗτος
τῶν ἐλλογιμῶν τοῦ Κυνοῦ μαθητῶν. Ἰπ-
πίβωτος δὲ Φησιν ὁ Διογένης αὐτὸν μαθητῶν

1 Crates Ascandi filius Thebanus. Suidas. Κράτης,
ἰσχυρὸς Ἀσκάνδου, Θεβαίος, φιλόσοφος Κυνοῦ. Aldob.
2 Non Diogenes, sed Brysonis Achaei discipulum.]

Verbo est loquutus, tale per Iovem nihil
Qualis illud est, Teipsum nosce, aut con-
silia

Hic verba. scilicet praeter haec et fordidus.
Nam cuncta sustulit dixit esse cetera.

Aded vero gravis ac constans fuit, ut con-
tempta gloria solum veritatem appeteret.
Scriptit autem ludicra sententiarum feris per-
missa; De appetitionibus duo: et exhor-
tatorium.

& ab Athenzo laudatur. Mihi de hoc loco aliter non
constat. H. Casaub.

ONESICRITUS.

* Onesicritum quidam Aeginsem tra-
dunt; sed Demetrius Magnus A-
stypalensem fuisse ait: et hic ἔδωκ' ἰστορίαν
Dionysii discipulis unus. Videtur autem qui-
dam habuisse simile cum Xenophonte.
Ille enim cum Cyro, hic cum Alexandro
militavit. Ille Cyri Institutionem; hic A-
lexandri educationem scripsit. Ille Cyri,
hic Alexandri profequitur laudes. Est au-
tem et stylus utriusque simillimus, nisi
quod ut exemplar ex archetypo, minoris
fit aestimandus. Fuit et Menander Dioge-
nis discipulus, cognomento Drymus, Ho-
meri admirator: et Hegesiaeus Sinopenis,
Κλειῶς, seu Laqueus, cognominatus, et
Philiscus Aeginensis, ut supra diximus.

Elianus lib. & cap. supra citato. Ονησικριτὸς ὁ Ἀστυ-
παλαῖος λέγεται ἰσχυρὸς κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ Περ-
σέως Φιλόσοφου, γινόμενος μαθητὴς αὐτοῦ, &c. Idem.
4 Ο Κλειὸς] Basil. & Stephani editiones, ὁ
Κλειῶς.

CRATES.

* Crates Thebanus, Ascandi filius,
ipse quoque inter faculosos Diogenis
discipulos fuit. Ceterum Hippobotus non
Diogenis ipsum fuisse discipulum ait, sed

Suidas utriusque Cratetem discipulum fuisse ait, Dio-
genis videlicet, & Brysonis Achaei. μαθητὴς ἰσχυρὸς,
Διογένης καὶ Βρύσωνος Ἀχαιοῦ. Idem.

Brysonis Achivi. Hujus ista ferantur lu-
dicra:

Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐν μέσῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,
Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,
Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,

Quam nullus parastus adit, stolidusque
penetrat;

Deditus aut quisquam damnosis ganeo
scortis.

Allia sed, panes, ficus, proferatque lu-
pinos;

Quae rixae cupidus raro praeferat fuita.
Aerumum sed causae argentum et gloria
vana.

86 * Est quoque illius ephemeris illa vulgatif-
sima ita se habens:

Ponito coquo minas decem, medico drach-
mas;

Assontatori talenta quinque, consiliario
sumum;

Meretrici talentum, philosopho triobolum.
Vocabatur autem et Osiorium apertor,
quod in omnem ingrederetur domum, et
corripere. Sunt autem et ejus hi versus:

3 Ἀχαιοῦ] Possem hic lectori gratificari: & ex hoc
παυρίων Cratesis libro afferre elegantissimos versus,
quos inveni in quodam Juliani imperatoris libello,
quem scripsit εἰς τοὺς ἀπειθεύτους κύνας, cuius ini-
tium est hoc, Ἄνα ποταμῶν, τοῦτο δὲ τὸ τῆς παρρι-
μίας, ἀπὸ κυνικῆς Διογῆνη φησὶ κεισθῆναι, καὶ ψυχρο-
λαυτῆς οὐ βούλεται, σφόδρα ἡρώμενος τὸ σῶμα, &c.
Circae ejus finem haec scribit, ἴσα δὲ μὴ τῆς οὐκαλύ-
μι ταῦτα ἀλλὰς λέγειν, ἢ τῶν παυρίων Κράτεςος
ὄλιγα οὐ καμάρψω. Sed eos versus in fronte hu-
jus libri à me accipiet. H. Steph.

4 Πῆρην τῆς πόλεως ἴστυ] Utopod Homerum. In eo
eruditissimo libello multa de Cynica dicendi docen-
dicia ratione continentur. H. Casaub.

5 Propter quaedam verba est.] Sub rebus nomine disciplinam
cynicam describit, quam civitati cuidam similem
facit. Aldob.

6 Ἐστὶν ἰσχυρὸς τῆς ἐπιπέδῳ ἀπὸ μαρῆς παραστάτος, οὐδὲ
λίγους ἐνὶ πόλιν πυγῆ ἀγαλλόμενος οὐ δοξάζει πῆρην,
ἀλλ' οὐδ' ἄλλο τι ταύτης ὅμοιο φησιν. H. Casaub.

7 Πῆρην τῶν πυγῶν] Scribo, ἐνὶ τοῖς οἴκοις
οὐχ ὅτι κεν ἀπὸ τῆς ἐπιπέδῳ, ἐνὶ κίρματι δ', ἢ ἐνὶ δόξῃ.
& ita verti. M. Meibom.

8 Τῆς μαγίρης] Distinguendi sunt hi tres versus,
hoc modo,

γενόμενα, ἀλλὰ Βρύσωνος τοῦ Ἀχαιοῦ. τούτου
παίγνια φέρεται ταδε,

Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,
Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,

Quam nullus parastus adit, stolidusque
penetrat;

Deditus aut quisquam damnosis ganeo
scortis.

Allia sed, panes, ficus, proferatque lu-
pinos;

Quae rixae cupidus raro praeferat fuita.
Aerumum sed causae argentum et gloria
vana.

86 * Est quoque illius ephemeris illa vulgatif-
sima ita se habens:

Ponito coquo minas decem, medico drach-
mas;

Assontatori talenta quinque, consiliario
sumum;

Meretrici talentum, philosopho triobolum.
Vocabatur autem et Osiorium apertor,
quod in omnem ingrederetur domum, et
corripere. Sunt autem et ejus hi versus:

3 Ἀχαιοῦ] Possem hic lectori gratificari: & ex hoc
παυρίων Cratesis libro afferre elegantissimos versus,
quos inveni in quodam Juliani imperatoris libello,
quem scripsit εἰς τοὺς ἀπειθεύτους κύνας, cuius ini-
tium est hoc, Ἄνα ποταμῶν, τοῦτο δὲ τὸ τῆς παρρι-
μίας, ἀπὸ κυνικῆς Διογῆνη φησὶ κεισθῆναι, καὶ ψυχρο-
λαυτῆς οὐ βούλεται, σφόδρα ἡρώμενος τὸ σῶμα, &c.
Circae ejus finem haec scribit, ἴσα δὲ μὴ τῆς οὐκαλύ-
μι ταῦτα ἀλλὰς λέγειν, ἢ τῶν παυρίων Κράτεςος
ὄλιγα οὐ καμάρψω. Sed eos versus in fronte hu-
jus libri à me accipiet. H. Steph.

4 Πῆρην τῆς πόλεως ἴστυ] Utopod Homerum. In eo
eruditissimo libello multa de Cynica dicendi docen-
dicia ratione continentur. H. Casaub.

5 Propter quaedam verba est.] Sub rebus nomine disciplinam
cynicam describit, quam civitati cuidam similem
facit. Aldob.

6 Ἐστὶν ἰσχυρὸς τῆς ἐπιπέδῳ ἀπὸ μαρῆς παραστάτος, οὐδὲ
λίγους ἐνὶ πόλιν πυγῆ ἀγαλλόμενος οὐ δοξάζει πῆρην,
ἀλλ' οὐδ' ἄλλο τι ταύτης ὅμοιο φησιν. H. Casaub.

7 Πῆρην τῶν πυγῶν] Scribo, ἐνὶ τοῖς οἴκοις
οὐχ ὅτι κεν ἀπὸ τῆς ἐπιπέδῳ, ἐνὶ κίρματι δ', ἢ ἐνὶ δόξῃ.
& ita verti. M. Meibom.

8 Τῆς μαγίρης] Distinguendi sunt hi tres versus,
hoc modo,

γενόμενα, ἀλλὰ Βρύσωνος τοῦ Ἀχαιοῦ. τούτου
παίγνια φέρεται ταδε,
Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,
Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,
Ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐνὶ οἴκῳ ἐνὶ οἴκῳ. τί φησιν,
Καλὴ καὶ πείρα, περιέρου, οὐδὲν ἔχουσα,

9 Ἐκαλεῖτο δὲ Θεοπετανεὶκής] Plutarchus Sympof.
viii. cap. 1. ἡ ἰστορία περὶ τῆς Κράτους δὲ τῆς
φιλοσοφίας εἰς πᾶσαν οἰκίαν ἐπιπέδῳ καὶ τῆς
φιλοσοφίας διχάζοντες, θεοπετανεὶκής ἐκάλουν. Α-
ρπυλίου νετὸ περὶ ἐλεγκαντὸν Florid. xv. Crates ille, in-
quit, Διογενεὶ ἰσχυρῶν, qui ne loci familiaritate apud ho-
mines a seculo sine alieno cultu esset: nulla domus ei
comparata clausa erat: nec erat familiaritas eam ab-
stentiam faceret: quia eis temperantibus Crates interveniret,
litium omniumque interventionem inter temperantes miser-
torum a se abster. In Glossario sic memini legere,
Αρετήλασιμος, θεοπετανεὶκής. H. Casaub.
Y y 2

Φησας. 22 Δημητριον τον Φαληρεα περιμνησεντα αυτα αρτους και οινον, ανειδισεν, ειπων, Ειθε γαρ αι κρησαι και αρτους εφερον. δηλον ουν ως υδαρ επινον. υπο των λθηησιω αστυνιμων επι τιμηθεισ υπι συνδονα ημφιστο, εφη, και θεοφραστον υμιν δεξω συνδονα περιβεβλημενον. απιστουτων δε, απηγγαγεν επι κουρειον, και εδειξε κειμενον. εν θηβαισ υπο του γυμνασιου αρχου μαστιγωθεισ (αι δε εν Κορινθω υπ Ευθυκρατους) και ελευμενος του ποδες, επελεγεν εν αφροντιστων.

Ειλικσ ποδες τεταγων δια βηλου θεσπισιοιο. 91 * Διοκλησ δε Φσην ελχθηναι αυτον υπο Μενεδημο Ερετριεμω. 23 επειδη γαρ 24 ευπρεπης ην και εδοκει χρησιμευειν ασκληπιαδη τω φλασιω, αφλαμενος αυτου των μηρων ο κρατης, εφη, Ενδον ασκληπιαδης εφω δυσχεραντα τον Μενεδημον, ελκειν αυτον τον δε, τουτο επιλεγειν. Ζηνων δ αυθ ο Κιτιευσ εν ταϊσ χρεαιαισ, και κωδιον αυτην Φησι ποτε προσειναι τω τριβωνι ανεπιπρεπουτα. ην δε και την οψιν αισχροσ, και γυμναζομενος εγελατο. ειαιθε δε λεγειν, επαίρων τασ χειρασ, Θαρρει Κρατης υ 92 περ οφθαλμων και του λαιπου σωματος. * τουτους δε οψει τουσ καταγελωντασ ηδη και συνεσπασμενουσ υπο νουου, και σε μακαριζοντασ, αυτουσ δε καταμεμφομενουσ επι τη αργια. ελεγε δε, 25 μεχρι τουτου δειν φιλοσοφειν, μεχρισ

εγγυλασ τα δηματα εις λυκαμα του πλεθοντου, πριου εζημειουσ. Recte autem ait τοιαι, non πεπληρωται. Nam ita solebat antiqui pictores suis tabulis inscribere; ut, *apelles faciebat*, aut *Polycletus*. Vide Plinium. II. *Casaub.* 22 Δημητριον τον Φαληρεα περιμνησεντα αυτουσ αρτους και οινον, ανειδισεν, η Αθηναοσ κριδικουσ, hoc idem narrant lib. x. *Idem.* Demetrio Phalereo qui sobrius panes, et vinum miserat, et eorum cibum. Quod idem Athenaeus libro narrat, Soteraem in successioneibus auctorem nominans, και κρατης ε ο Κουκισ, inquit, αι φησι. Συνιστας εν ταϊσ διαδεχθαισ, επιζητησασ Ομακραου τον Φαληρεα ουν τη παρε των αρτων και λεγονω περιμνησεντα οινον, ειθε γαρ, εφη, τασ κρησαι και αρτους εφερον. *Aldob.* 23 Επειδη 24 Videtur legendum: επειδη γαρ ουτος (videlicet, Μενεδημοσ) υστερησ ε.

cia. Demetrio Phalereo, qui panes ac vinum miserat, conviciabatur dicens, Utinum et fontes panes ferrent. Constat igitur aquam bibisse. Ab Atheniensibus urbis iudicibus arguebatur, quod findone ambiretur; Quibus ille, Theophrastum, inquit, ostendam vobis opertum findone. Non credentibus, induxit illos in tonstrinum ubi ille tondebatur, ostenditque lino cooperatum. Cum Thebis a principe gymnasi flagris caesus esset, fivē ut alius placet, Corinthi ab Euthyrate; ac pede traheretur, ridebat, dicens:

Protrahunt pedibus detruis limine facto. 91 * Diocles autem pertractum eum a Menedemo Eretriensi testatur. Nam cum esset decorus et Aclepiadi Philiafo usui esse videretur, tetigit Crates illius coxas, dicens, Intus Aclepiades. qua ex re indignatum Menedemum traxisse illum, idque cum dixisset. Zeno verò Citieus in Christi, pellem ovīs quoque insuisse pallio refert, nec curavisse deformitatem. Erat autem et facie turpis, et cum se exaceret, ridebatur. Solebat autem sublatiis manibus dicere, *Considite Crates pro oculis et corpore reliquo.* * Hos enim videbis 92 irrisores jamjam et morbo contrahi, et beatum te dicere, se autem ignaviae arguere. Dicebat autem, *tanquam philoso-*

24 Επειδη 25 και ειλικσ χειμεριουσ ασκληπιαδη. Hoc est, *επι ασκληπιαδου παιδικω*, non videtur interpres honesto verbo rem parum honestam effideri. Sic de mulieribus honeste dicebatur, eas *χειμειουσ*, unde Sapphoni virgo non matura viro dicta eleganti voce *λαπαρχησ*, nam ineptissime hodie in scholis Pindaricus legitur *λαπαρχησ*, quod neque Ful. Ursinus, neque alii observarunt. aequi scholasticas explicat, η μηνα δυναμειν δια των ηλικιασ χειμειουσ, est autem *λαπαρχησ* ut *λαπαρχησ*, & similia multa. *II. Casaub.* 23 Μεχρι τουτου δειν φιλοσοφειν, μεχρισ ελκεσασ, hoc idem narrant lib. x. *Idem.* Demetrio Phalereo qui sobrius panes, et vinum miserat, et eorum cibum. Quod idem Athenaeus libro narrat, Soteraem in successioneibus auctorem nominans, και κρατης ε ο Κουκισ, inquit, αι φησι. Συνιστας εν ταϊσ διαδεχθαισ, επιζητησασ Ομακραου τον Φαληρεα ουν τη παρε των αρτων και λεγονω περιμνησεντα οινον, ειθε γαρ, εφη, τασ κρησαι και αρτους εφερον. *Aldob.* 23 Επειδη 24 Videtur legendum: επειδη γαρ ουτος (videlicet, Μενεδημοσ) υστερησ ε.

phandum esse, donec videantur duces exercitus esse astantibus. Deserto dicebat eos qui eum astantibus essent, non secus ac vituli enim inter lupos sunt: neque enim cum illis esse qui bene velint, neque cum his; sed infestiores. Cum autem sentiret se morti proximum hoc fibi accinebat carmen dicens. — *Vadis nunc optime curvo,* *Vadis ad Orci ades, longæ zibbose sensib.*

93 Erat quippe ex senectute curvatus. * Alexandro interroganti, num vellet restitui ac refici patriam suam, *Quid*, ait, *opus est? rursus enim fortassis Alexander eam alius diruit.*

Habores patriam, contemptum gloriae et paupertatem, quae excindi a fortuna non possit. *Diogenis* *Et, Civem se esse, invidia insidias non metuunt.* *Meminit ipsius et Menander in Geminis dicens: Moscum ambulabis teba pallio, volat Crates nuper uxor atro cum cano.*

clarissima sententia, si recte capiar, & verissima; absque tunc *αποφραδε* fit, (id est, relatione ad finem propositum: propriam salutem scilicet & publicam utilitatem;) *και των δογματων*: (ex quibus omnis differentia;) sola opinione illa discriminari. Hoc qui quotidie vident, & sapienter considerant, quin ad philosophicum mundi contemptum (in quo vera felicitas) egrediuntur, quis dubitet? Nec alter potest. Marcus Antoninus, philosophorum sapientissimus, & quod huc maxime facit, rebus bellis gloriæ nulli Imperatorum secundus; in hanc sententiam, multa (ut omnia) eximit. Quodam loco, *ταϊσ στρατηγιουσ* (duces exercituum) *αναπεισ* comparat, mulcas, summa solertia, & diligentie assiduitate captandibus; sed & hominibus venatoribus, quorum, *πραδα*, ltuendum & præcipua gloriatio. Sed verba prælat apponere. *Αναχνησ, ιωνα θρασασ, μεγα φρονησ* *αλλοσ δε λυγιδωσ αλλοσ υποχησ, αφοσ* *αλλοσ δε, σωιδωσ* *αλλοσ δε, αρτουσ αλλοσ, Σαρματουσ* (*Sarmatarum* meminit, quia recens ab ipso, piaggio prælio, fuit; & recente adhuc tante victorie tum gaudio, tum gloriacione) *Οφωσ γρησ, οδ λυγιδωσ* *εω των δογματων ιεταζασ*; id est; *Αναχνησ, ιωνα θρασασ, μεγα φρονησ* (vel, *μαγεστικε δε σεντισ*) *αλλοσ, σιλερονσ* *αυσ γετσ, ριςικυλουσ* *αλλοσ, σι αρνησ, αυσ νεσησ* *αλλοσ, σι Σαρματασ*. Nonne enim *σι βι πραδοσ*; (victores illorum sal. cave alter capias;) *σι quidem dogmata speltes?* Eadem ratio est. & aliorum studiorum quorumcumque, etiam eruditiois

αν δεζασιν οι στρατηγοι ειναι οηλαται. ερημωσ ελεγε τουσ μετα κολακων οντασ, ωσπερ τουσ μασχοουσ επειδαν μετα λυκων ωσιν. ουτε γαρ εκειναισ τουσ προσηκοντασ, ουτε τουτοισ στυνειασ, αλλα τουσ επιβουλευοντασ. συναισθανειμοσ οτι απουνησκει, επιθεσ προς αυτον λεγων, — *στειχεισ δη φιλε κυρτων,* 26 *βαινεισ τεισ αιδαο δομουσ, κυφοσ δια γρηασ.* ην γαρ κυφοσ υπο χρονον. * 27 *προς Αλεξανδρον 93 πυθόμενον ει βουλεται αυτου την πατριδα ανερωθαθηαι; εφη, και τι δει; παλιυ γαρ ισασ Αλεξανδρος αλλοσ αυτην κατασκαζει.* 28 *εχειν δε πατριδα την αδοξιασ, και την πενιασ δ αυ, αναλωτον τη τυχη.* *Και, Διογενίουσ* *Ειναι πολιτησ, ανεπιβουλευτουσ φθονω.* *Μεμνηται αυτου και Μενανδρου εν διδυμοσ ουτουσ,* *Συμπεριπατησεισ γαρ τριβων εχουσ εμοι,* *Ωσπερ Κρατατι τω κυνικω παη η γυνη.*

(ex qua tam multis gloriandi materia;) vel maxime; *quæ videntem*, (addunt alii, *est asperitatem*;) non sibi proponit, ut finem. Ita rectè Plato, & alii multi philosophi decrevere. Notavius ad Antoninum, quæ non hic inculcanda. *Mer. Casaub.* 26 *Βαινεισ εις αιδαο δομουσ κυφοσ δια γρηασ* Scrib. *βαινεισ τεισ αιδαο δομουσ κυφοσ δια γρηασ*, nam ita postulat ratio syllabarum prioris in *κυφοσ*. *Hommerus*, *σι δε γρηαισ κυφοσ ενσ*, potes etiam legere, *βαινεισ τεισ αιδαοσ, ενσ κυφοσ δια γρηασ*. II. *Casaub.* 27 *Αλεξανδρουσ πυθόμενον, αν πατριδα σουσ επισταθηαι vellet. Quis quæ est, inquit, illam enim quævis fortasse alter everteret Alexander.* Hoc idem *Aelianus* libro & cap. supra citato tanquam haud omnibus notum narrat. & aliquanto secus, quam à Lærtio traditur, his verbis, *εωδ ετερον*, inquit, *αυτουσ οσ ποτε γρηωμουσ, ιερεσ δε ενταυτα* *απαλασσημενοσ τουσ θεουσ* *αισθησενουσ παλιυ, εφη, αυ δομουσ πολουσ, ην Αλεξανδρουσ κατασκαζει, η αλλοσ*, quo loco si auctoritatem Lærtii sequamur, tollenda crit particula illa in disjunctionem indicans, & legendum, ut Lærtius. *Αλεξανδρουσ κατασκαζει αλλοσ*, *Aldob.* 28 *εχειν δε πατριδα* Elegantiissima est parodia, quod vulgus non animadvertit. Scribendum *εχειν δε πατριδα*, *Αλεξανδρουσ και πενιασ, αναλωτον τη τυχη.* *Και, Διογενίουσ* *Ειναι πολιτησ, ανεπιβουλευτουσ φθονω.* *II. Casaub.*

καὶ θυγατέρι ἐξέδουκε μαθηταῖς αὐτοῦ, κείνους ἐπὶ πείρα δούς τριηκανθ' ἡμέρας. ὡς αὐτὸς ἐφ' ἡ

Et filias locavit discipulis suis, Illis, experimenti causa, dans triginta dies: Ut ipse dicebat.

29 Καὶ θυγατέρι ἐξέδουκε κείνους. Vox κείνους hic est inerta, & vel omnino tollenda: vel ejus loco alia substituenda: puto fuisse ejus nomen cui nupit Crates filia. Idem.

30 Κείνους. Versus ex eodem Menandro. Ulīma verba, & ὡς ἐπὶ ἐφ' interjecta à Diogene, aut ab alio, versus, hic difficultatem peperere. Scribo quoque; τὰς θυγατέρας ἐξέδουκε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. M. Meib.

ΜΗΤΡΟΚΛΗΣ.

94 Μαθητὴς αὐτοῦ Μητροκλῆς, ἀδελφὸς Ἰππαρχίας, ὃς πρότερον ἀκούων Θεοφράστου τοῦ περιπατητικοῦ, τούτου τοῦ διαφωτιστοῦ, ὥστε ποτὲ μελετῶν καὶ μεταξύ πως ἀποπαρῶν, ὑπ' ἀθυμίας οἰκὸν κατακλιεῖστος ἦν, ἀποκαρτερεῖν βουλευόμενος. μαθὼν δὲ ἡ Κράτης εἰσήλθε πρὸς αὐτὸν παρακληθεὶς, καὶ θερμὸς ἐπίτηδες βεβρωκὼς. ἐπειθε μὲν αὐτὸν καὶ διὰ τῶν λόγων, ἠδὲν Φαῦλον πεποικίεσαν τέρας γὰρ ἂν γε γονεῖαι εἰ μὴ καὶ τὰ πνεύματα κατὰ φύσιν ἀπειρίνετο. τέλος δὲ καὶ ἀπισταρῶν αὐτὸν ἀνέβρωσεν, ἀφ' ὁμοιότητος τῶν ἐργῶν παραμυθησάμενος. τούτουθεν ἤκουεν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ἀνήρ ἰκανὸς ἐν φιλοσοφίᾳ. οὗτος τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα κατακαῶν, ὡς φησὶν Ἐκάτων ἐν πρώτῳ χειρῶν, ἐπέλεγε,

Τὰ δ' ἐστ' ἀνείρων νεότερον φαντάσματα οἷον λῆρος. Οἱ δ' ὅτι τὰς Θεοφράστου ἀκράσεις καταφλέγων, ἐπέλεγε, ἠΐφαιστε πρόμολ' ὦδε, θέτις νύ τι σέω χαρίζεαι.

De hoc nihil habemus, quod cognitione dignum sit, dicere. Maronites fuit, Hipparchiae frater, & Cratesis discipulus. Aldob. 1 Τούτου διαφωτιστοῦ. Satis inusitata, pro, exiitio adeo proprius fuit: si tamen vera haec lectio. Nam quod alii vertunt, adeo cognitus erat: sententia minus repugnat. Quis enim nesciam veterum diem, corrigi potest vocat? Fortasse, διαφωτιστοῦ, aut tale quid. Sed omnino, παρὰ τοσοῦτον, vera lectio. Ita apud Thucyd. παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυληνία ἤβη κούδων, tantum abest, quin Μιτυληνία evenerit: vulgo (& est hoc vulgare hujus constructionis exemplum:) vertitur. Praeterea verbum ab eadem

METROCLE'S.

94 Discipulus ejus fuit Metrocles, Hipparchiae frater, qui cum prius audiret Theophrastum Peripateticum, adeo corruptus erat, ut cum aliquando inter recitandum crepitum ventris emitteret, prae dolore animi domi se incluseret, tanquam per inmedium a vita excessurus. Hoc agnito Crates ingressus est ad eum consolaturus, ac lupinis industriam voratis, persuasit quidem illi primum verbis, nihil mali fecisse, fore quippe prodigiosum, si non et secundum naturam fatium emitteret. Tum vero et ipse in hujusmodi crepitum erumpens illum similitudine rei servavit, ac verbis in speciem erexit. Hinc ipsius auditor fuit, evasitque vir in philosophia eminent. * Hic libros suos, ut ait Hesychon in primo Utilium sententiarum, combussit dicens:

Hae somniorum sunt imaginaculæ. Quasi nuxæ. Sunt qui Theophrasti commentaria, quae ex illius ore percepserat, combussisse ferant, ac dixisse: Multicibus huc propterea, tua exet Thesis arite decora.

littera incipiens (ut norunt in his versis) huic extendendo fuit. Ceterum, si ve dicas, παρὰ τοσοῦτον διαφωτιστοῦ, vel, παρὰ τοσοῦτον οὐ διαφωτιστοῦ, eodem res redit. Eadem sententia. Malim tamen, οὐ διαφωτιστοῦ. Mer. Calaub. 2 Διὰ τῶν λόγων. Γράφεται διὰ τοῦ λόγου μόνου. H. Steph. 3 Μόνου φαῦλον πεποικίεσαν. Id est, Nihil mali fecisse: ut recte hic Ambrosius: vel, nihil abstinere commississe: quod eodem redit. Mer. Calaub. 4 ἠΐφαιστε, πρόμολ' ὦδε. Θέτις νύ τι σέω χαρίζεαι. Ex Homero sumptum. Et hoc notent, quibus adhuc minus observatum; antiquos, summo studio, Res

Res dicebat partim omni pecunia; ut domum; partim tempore et diligentia, ut disciplina liberalis. Divitias nocere, nisi quis dignè utatur. Obiit senex à seipso suffocatus. Porro discipuli ejus fuere Theombrotus, atque Cleomenes. Theombroti auditor fuit Demetrius Alexandrinus; Cleomenis autem, Timarchus Alexandrinus, et Echeclus Ephesus; qui et ipse Theombrotum audivit. Theombrotum autem audivit Menedemus, de quo postea dicemus. Fuit autem inter illos insignis et Menippus Sinopenis.

οὗτος ἔλεγε τῶν πραγμάτων τὰ μὲν, ἀργυρίου ἀνήτα εἶναι, οἷον οἰκίαν τὰ δὲ, χρόνον καὶ ἐπιμελείας, ὡς παιδείαν. τὸν πλοῦτον, βλαβερόν, εἰ μὴ τις ἀξίως αὐτῷ χρῆται. ἐτελευτα δὲ ὑπὸ γῆρας ἑαυτὸν πνίξας. μαθητὰ δ' αὐτοῦ Θεομβρότος καὶ Κλεομένης. Θεομβρότου, Δημήτριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Κλεομένου, Τιμαρχὸς Ἀλεξανδρεὺς, καὶ Ἐχέκλῆς Ἐφέσιος. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἐχέκλῆς Θεομβρότου δὴκούσεν. οὐ Μενέδημος, περὶ οὐ λέγομεν. ἐγένετο καὶ Μένιππος Σινοπεύς ἐν αὐτοῖς ἐπιφανής.

in dicitis & scriptis, id egisse, ut ad Homericos versus pro re nata alludere (παρὰ τὸν, aptus illi:) & ex hoc maxime studio, venustatis & eruditiois laudem captasse: quod tamen interdum adeo facit occulte, verbo uno duntaxat, aut altero posito, ut qui non sit in Homero veratissimus; cum saepius haerere, aut impingere necesse sit. quod, inter alia, Poetae lectionem nobis commendat, ex quo tantum felicitate ad ceterorum sive Poetarum, sive historicorum, sive philosophorum (sed & antiquorum patrum Graecorum) intelligentiam, praesidium. Extat autem hic versus Iliade c. v. 392.

Κίλιτο [Thetis fil.] ἠΐφαιστε κλυοστήριον, εἴτι δὲ μόνου. ἠΐφαιστε, πρόμολ' ὦδε. Θέτις, &c. Sed in his tamen verbis, ut hic exhibentur, nulla, si quis observet, proprie παρὰ τὸν: nulla ad rem, aut personam, levi verborum immutatione, aut ex ambiguitate, aut novo certe sensu, applicatio. Quid enim Thetidi, cum Theophrasti libris: aut Theophrasti,

sto, cum Thetide: At in Platone supra, vera & legitima παρὰ τὸν, pro Θεῶν, substituta Platonis nomine: ἠΐφαιστε, πρόμολ' ὦδε. Πλάτων τί τι σέω χαρίζεαι. Ita in Grammatici nescio cujus iusta familia, qui in vita Platonis, à nobis exhibita, memoratur; manifesta tam in verbo φάσκει, (φάσκει τί τι σέω χαρίζεαι. Phaedra autem Alexandria nobilis:) tum in verbo ἠΐφαιστε, (Theophrasti enim nomine, Alexandria tum praerat; ubi etiam eodem tempore docebat Olympiodorus.) παρὰ τὸν. Aut ego valde fallor, (qui tamen, fateor, non magni momenti error fuerit) ut scripserat Laertius: ἠΐφαιστε, πρόμολ' ὦδε. Θέτις νύ τι σέω χαρίζεαι. Θέτις, id est, Theophrasti quidem. Non id agam, ut obscuriores & remotiores alias παρὰ τὸν ex libris allegem, quibus hanc nostram conjecturam lectori tanto magis probem. Rideat ille per me licet: cum nec ego (ut in re jocosâ potius, quam seria) tantam faciam, multis ut verbis tuendam & asserendam judicem. Mer. Calaub.

HIPPARCHIA.

ἸΠΠΑΡΧΙΑ.

96 C Apta quoque Cratetis sermonibus est Hipparchia, Metroclis soror. Erant autem Maronite ambo. Amabat vero Cratetis vitam atque verba, neque ulla omnino procorum excellentia potuit avelli, non opibus, non nobilitate, non pulchritudine, sed hac omnia ipsi Crates erat: parentibusque minabatur seipsam, nisi huic traderetur, necaturam. Cum igitur Crates à parentibus puella rogaretur, uti ab hoc illam propolito averteret,

96 Ἐθραβή δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους, Ἰππαρχία. Μαρωνίται δ' ἦσαν ἀμφοτέροι. καὶ ἦρα τοῦ Κράτους καὶ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου, εὐδενὸς τῶν μνηστευομένων ἐπιστραφομένη, οὐ πλοῦτου, οὐκ ἐγενεῖας, οὐ καλλοῦς. ἀλλὰ πάντα ἦν Κράτης αὐτῆ. καὶ δὴ καὶ ἠπέλει τοῖς γονεῖσιν ἀναίρειν αὐτήν, εἰ μὴ τούτω δόθει. Κράτης μὲν οὖν παρακαλοῦμενος ὑπὸ τῶν γονεῶν αὐτῆς ἀποτρέψαι τὴν παιδα,

1 Hipparchia etiam Metroclis soror.] De qua haec amplius Suidas scribit, à Laertio omisita: Ἰππαρχία, ἡ ἡμεῖς, φιλοσόφου εὐδενεῖας, καὶ τῶν ἐπισημημάτων, καὶ πρὸς τὸν Θεόδωρον ἐπικληθῆτα ἀδελφὴ. ἠΐφαιστε ἐπὶ τῶν μὲν Ὀλυμπιάδων. hoc est, Olympia-

de cxi. Aldob. 2 Ἀλλὰ πάντα ἦν Κράτης αὐτῆ.] Proverbialis loquendi modus. Lucianus; καὶ σωτὴρ καὶ εὐεργετὴς, καὶ παῖς ἐν γυν. H. Calaub.

πάντα ἐποίει. καὶ τέλος μὴ πείθων, ἀναστὰς καὶ ἀποθέμενος τὴν ἑαυτοῦ σκευὴν ἀντικρυς αὐτῆς. ἔφη, ὁ μὲν νυμφίος, οὗτος. ἡ δὲ κτήσις, αὐτὴ πρὸς ταῦτα βουλεύειν. οὐδὲ γὰρ ἴσασθαι κωνωνίς, εἰ μὴ καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων γεννηθείς. * εἴλετο ἡ παῖς, καὶ ταῦτον ἀναλαβούσα σχῆμα συμπεριέει τάνδρῃ, καὶ ἐν τῷ φανερῷ συνεγένετο, καὶ ἐπὶ τὰ δειπνα ἀπῆι. ὅτε καὶ πρὸς λυσίμαχον εἰς τὸ συμπόσιον ἦλθεν. εἶθα Θεόδωρον τὸν ἐπικλῆν ἄθεον ἐπήλεγγε, σόφισμα πρὸς τὴν εἰσαγωγήν, ὁ ποιῶν Θεόδωρος, οὐκ ἀν' ἀδικεῖν λέγοιτο, οὐδ' ἰππαρχία ποιούσα τούτο, ἀδικεῖν λέγοιτ' αὐτῆς. Θεόδωρος δὲ τύπτων ἑαυτὸν, οὐκ ἀδικεῖ οὐδ' ἄρα ἰππαρχία Θεόδωρον τύπτουσα, ἀδικεῖ. ὁ δὲ πρὸς μὲν τὸ λεχθῆν οὐδὲν ἀπήνησεν, ὁ ἀνέστυρε δ' αὐτῆς θυμῶν. ἀλλ' οὕτε κατεπλάγη ἰππαρχία, οὕτε διατάξῃ ῥάχην ὡς γυνῆ. * ἄλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτοῦ αὐτῆς, * τίς τὰς παρ' ἰστοῖς ἐκλιπούσα κερυδαίς; ἔγω, Φησὶν, εἰμὶ, Θεόδωρε. ἀλλὰ μὴ κακῶς σοὶ δοκῶ βεβουλεύσθαι περὶ ἑμαυτῆς, εἰ τὸν χρέων ὃν ἑμελλόν ἰστοῖς προαναλώσειν, τούτον εἰς παιδείαν κατεχρησάμην; καὶ ταῦτα μὲν καὶ ἄλλα μυρία τῆς φιλοσόφου. φέρεται δὲ τοῦ κράτους βιβλίον ἐπιστολαί, ἐν αἷς ἀριστα φιλοσοφεῖ, τὴν λέξιν ἔστιν ὅτε παραπλησίως Πλάτωνι. γέγραφε καὶ τραγωδίας, ὑψηλότατον ἔχουσας φιλοσοφίας χαρακτῆρα. οἷόν ἐστι κακείνου, οὐχ εἰς πάτρας μὲν πύργος, οὐ μίαν στέγην, Πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος ἔτοιμος ἡμῖν ἐνδοιαστῶσαι πάρα.

3 Κωνωνίος τῶν ἑαυτοῦ πατρῴων ἄνδρων αὐτῆς. Ὁ μὲν, &c.] Apuleius Floridorum lib. III. Quamque mater carnaliter Crates venerasset, quod erat auctoritatis, persequitur cum baculo & pallio hunc respiciet, eamque suppellectilem sibi esse puella proferturam, eamque formam quam videtur: proinde sedulo consideret, ne post quaerela eam exeret. Idem.
4 Ad Lysimachi convivium.] Macedoniam regis, qui Demetrio Poliorcetae successit. Aldob.
5 Theodorus autem scriptum verberans injuriam non facit. Hoc veto jam non tam ur Cynica, quam ut Peripatetica mulier dixille videtur, quippe Aristoteles in v. Ethic. cap. 11. in ea videtur esse contentia, ut exultimet, neminem sibi ipsi injuriam facere posse:

postquam egit omnia, nec persuasit, exurgens omni sua suppellectile ante illius oculos exposita, Hic, ait, sponsum, hac ejus possessio est, ad hac delibera. Neque enim esse nostri confors poteris, nisi eadem studia attigeris. * Elegit continuo puella, sumptoque illius habitu unâ cum viro circumibat, et congediebatur in aperto, atque ad cœnas proficiscabatur. Quo tempore et ad Lysimachum ad convivium venit: ubi et Theodorum, cognomento impium; coarguit sophisma hujusmodi objiciens: Quod faciens Theodorus injuste agere non diceretur, id Hipparchia si faciat, facere injuste non dicitur. Theodorus autem seipsum feriens injuste non agit: nec igitur Hipparchia Theodorum cadens injuste agit. Tum ille ad id quidem minimè respondit. sed ejus pallium attraxit. Sed neque territa, neque turbata est Hipparchia, ut mulier, * verum dicente sibi illo:

Radius reliquit hac apud telas suas? Sum equidem, inquit, illa, Theodore, sed num tibi male de me ipsa statuisse videor, si tempus, quod in telis consumptura eram, disciplinae potius impendi? Hac et alia innumera de philosophante femina dicuntur. Fertur et Cratetis epistolarium liber, in quibus praeclarè philosophatur. Stylus ipse saepe Platoni similis videtur. Scripsit et tragedias altissimo philosophiae stylo, quale illud est, Non turris una, nec casa una patria. Mihi est, sed universae arces terra, et domus.

Parata nobis mansio et cenacula. quam enim quisque sibi facit injuriam, hanc sibi volens imponit: nemo autem volens afficitur injuria. Idem.
6 Ἄνευρε δ' αὐτῆς θυμῶν.] Αναστῆσις ita accipere supra in Stilpone, ἢ ἀναστῆσις αὐτῆς τὸν κῆρον ἐκβάπτει. & in Diogene Cyn. εἰ μὴ ἀναστῆσις αὐτῆς, πῶς γινώσκῃ ἴστω ἡ αὐτῆς. If. Casaub.
7 Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν αὐτῆς αὐτῆς, τίς τὰς.] Lege, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν αὐτῆς αὐτῆς, τίς τὰς. Idem.
8 τίς τὰς Πρ. τῶν τὰς πατρῴων: H. Steph.
9 Τῶν πατρῴων ἐκλιπούσα κερυδαίς.] Vide Suidam in voce Θεόδωρος, & eruditissimi viri Theodori Cautei Varia. If. Casaub.

Obiit vetulus, atque in Bozotia sepultus ἐτελεύτησε δὲ ἰο γρηαῖος, καὶ ἐτάφη ἐν Βοιωτίᾳ.

10 Γρηαῖος] De Cratetis morte haec accipienda videntur adiecta. Vide hic adnotationes Egidii Muentur, ut & praecedentia de tragedia, Hipparchiae I. gū.

MENIPPUS. ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

99 * Menippus, et ipse Cynicus, inde à majoribus Phœnix, conditione servus fuit, ut ait Achaicus In ethicis. Diocles autem dominum ipsius Ponticum fuisse, Batonemque vocatum tradit. Cum verò prae cupiditate pecuniae importunus peteret, Thebanus fieri valuit. Edidit quidem dignum memoria nihil, at ipsius libri multo risu referri sunt, non secus atque Meleagri, qui tempore ejus fuit. Refert Hermippus diarium fœneratorem fuisse, vocatumque ex re. Namque nautica usura fœnerari solere, et pignori accipere, ut pecunias complures cogeret. 100 * Tandem infidias perpersum omnibus privatum esse, ac prae merore laqueo vitam extorsisse. Nos autem lusimus in eum hoc carmine,

Phœnicem genere, sed Creticum canem, diurnum fœneratorem, Sic enim vocabatur, nosti Menippum forsitan, ut Thebis Illo, effossis parietibus, omnis perdidit.

Hunc ego esse puto, qui à Luciano in Mortuorum dialogis inducitur, apud quem etiam seipsum canem, upore Cynicum appellat. Sic enim in quodam dialogo cum Cerbero loquens ait, ἂ Κέρβερε, συγγενεὶ γὰρ εἰμὶ σοὶ, κύων καὶ κύνος ἴσθ'. Aldob.
1 Φέρει μὲν οὖν σπουδαῖον οὐδὲν.] Strabō tamen lib. xvi. ubi docet Menippum fuisse Gadarensem, eum vocat σπουδαῖος: ac quamquam hujus scripta omnia interierunt, fieri tamen de his conjectura potest, vel ex M. Varronis reliquiis. Nam apud Ciceroem restatur ipse Varro, se in suis scriptis, Menippum esse imitatum: qua de causa ait Athenæus ipsum fuisse Menippum appellatum. If. Casaub.
2 Καὶ τὸ ἴσον τοῖς Μελεάγρου.] Meleagram Gadarensem intellige, civem Menippi. Strabō.
3 Meleagri scripsit similes.] Qui & ipse Cynicus fuit, quem admodum scribit Athenæus lib. xi. pag. 247. qui ejus quoque Symposium citat. καὶ Μελεάγρου δ' ὁ Κυνικός, inquit, ἐν τῷ Συμποσίῳ οὕτως γράφει. Aldob.

* Μένιππος, καὶ οὗτος Κυνικός, τὸ ἀνεκάθεν 99 ἢν φοινίξ, δούλος, ὡς Φησὶν Ἀρχαῖος ἐν ἠθικαῖς. Διοκλῆς δὲ, καὶ τὸν δεσπότην αὐτοῦ Ποντικὸν εἶναι, καὶ Βάτονα καλεῖσθαι. ἀνηρότερον δὲ αἰτῶν ὑπὸ Φιλαργγρίας, ἴσχυσε ὀθρβαῖος γενέσθαι. Ἔφει μὲν οὖν σπουδαῖον οὐδὲν. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καὶ τὸ ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. Φησὶ δ' Ἐρμιππος ἡμερολογεῖσθαι αὐτὸν γενομένου καὶ καλεῖσθαι. καὶ γὰρ ναυτικῶν τόκων δανείζειν καὶ ἐξενεχυριάζειν ὡς τε πάμπλεστα χρήματα ἀβροῖειν. τέλος δὲ ἐπιβουλεύοντα, πάντων στέρηθῆναι, καὶ ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι. καὶ ἡμεῖς ἐπαίξαμεν εἰς αὐτὸν, φοινίκα τὸ γένος, ἀλλὰ Κρητικὸν κύνα ἡμεροδανειστήν, (Τούτου γὰρ ἐπεκλήζετο) εἶσθα Μένιππον Ἰσως, Θήβησιν ὄντος ὡς διωρύχει πατῆρ, καὶ πάντα ἀπέβαλεν.

4 Diarium fœneratorem.] Sic placuit mihi ἡμερολογεῖσθαι vertere, duobus nominibus Latinis unum Graecum expriment. Nec vero ignoro apud Ciceroem diarium nomen esse substantivum, non adjectivum, ut recentiores loquuntur grammatici; ego tamen pro adjectivo uti malui, quàm circuituose inepta utri: quod neque solus, neque sine necessitate fieri. Significat autem, ut opinor, Menippum singulis diebus usuras exigere solitum eorum pecuniarum, quas fœneratus esset. Idem.
5 Nam ὡς ναυτικῶν τόκων δανείζειν.] Quæ sunt nautica usurae, non facile invenias qui tibi exponat, praeter Jurisconsultos Romanos, & Pollucem. quod etiam usurae genus apud eundem Laërtium invenies in vita Zenonis, & verisimile est maximum fuisse. Idem.
6 Οὗτος ὡς διωρύχει πατῆρ καὶ πάντα ἀπέβαλεν.] Pro διωρύχει, puto διωρύχθη verum esse: & sequens versus per interrogationem legendus est; ut scilicet sit: Hic enim effraetis aethiis, omnibus bonis spolians. Z. z.

Εἰ δ' ἐνοίει φύσιν κύνες, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασαν, ἐνοίει δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφονίων, οἳ τοῦ παλαιοῦ ἐνεκα συγγράφοντες, εἰδόμενον αὐτῶ ὡς ἐν δυναμένῳ διαβέσθαι. * 7 γεγόνασι δὲ Μένιπποι ἕξ. πρῶτος, ὁ γράψας τὰ περὶ Λυδῶν, καὶ Ζάνθου ἐπιτεμόμενος. δεύτερος, αὐτὸς αὐτός. * τρίτος, Στρατονικεὺς σοφιστῆς, Κάρ τὸ ἀνάκαθεν. τέταρτος, ἀνδριαντοποιός. πέμπτος καὶ ἕκτος, ζωγράφοι μείνηται δ' ἀμφότεροι ἀπαλλοτρίωτες. Ταῦδ' οὖν τοῦ Κυνικοῦ βιβλία ἐστὶ δεκάτρια, Νεκρία, Διαθήκαι, Ἐπιστολαὶ κεκομψευμένα ἀπὸ τοῦ τῶν θεῶν προσώπου, Πρὸς τοὺς Φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικοὺς, * καὶ γινάσκου, καὶ τὰς θρησκευομένας ὑπ' αὐτῶν εἰκάδας, καὶ τὰλλα.

esse: An fuit enim Cynicus fuisse, (Diogenes illius veus scilicet, cui pira & dolium pro famulis divitiis: id est se suspendisset? sententia fanis plana, si quid ego video. Interpretet, nihil minus quam interpretet hic. Mer. Casaub.)
7 Μενίπποι αὐτὸν ἐκρέμασαν [scilicet] Adde septimum comicum, cuius drama citatur à Suida κέρκωσι, & ἄλλα, quae non nominat. Aldob.
8 Τρίτος, Στρατονικεὺς σοφιστῆς] Lege Στρατονικεὺς. De Μενίππῳ Stratonicensi multa Strabo. ff. Casaub.
9 Καὶ γινάσκου, καὶ τὰς θρησκευομένας ὑπ' αὐτῶν εἰκάδας] Interpres videtur legisse εἰκάδας, quod

MENEDEHMOS.

102 * Μενέδημος, Καλιότου τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής. αὐτὸς (κατὰ Φησὶν Ἰππέβοτος) εἰς τοσοῦτον τερατείας ἤλασεν, ὥστε ἐριννὸς ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ἄδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμονιν. ἢ δὲ αὐτῶ ἡ ἐσθῆς αὐτῆ χιτῶν Φαιῶς ποδῆρης, περὶ αὐτῶ Ἰάνη Φωνικῆ. πῖλος Ἀρκάδικος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνφασμα τὰ δώδεκα στοιχεῖα. ἐμβάται τραγικοὶ, πάγων ὑπερμεγέθης, βάρβδος ἐν τῇ χειρὶ μελίτη.

1 Hic est Menippus ornatum indutus.] Hæc eadem eandem verbis à Laërtio translata scribit Suidas in verbo Φαῖς, non de Menedemo, sed de Menippo, in quo

Si autem canis naturam novisset, num se suspendisset? Quidam ejus libros non ipsius esse, sed Dionysii, et Zopyri Colophoniorum tradunt; qui jocandi causa confribentes velut censori idoneo dederunt. * Fuerunt autem Menippi sex: Primus, qui de Lydis scripsit, Xanthiumque brevaviit. Secundus; hic ipse. Tertius, Stratonicensis sophista, ex Caria oriundus. Quartus, sculptor. Quintus et sextus, pictores, utroque memorat Apollodorus. Cynici autem volumina XIII sunt. Necyia, Testamenta, Epistolæ targidæ compositæ ex deorum persona, Ad physicos, et mathematicos, grammaticosque. Et Epicuri fetus, et, quæ ab ipsis religiose coluntur vicefima, et alia.

est ineptum. Respicit ad Epicureorum morem, qui laxo lautoque convivio, celebrabant tæs εἰκάδας uniuscujusque mensis. Epicurus in testamento: ὅστις καὶ εἰς τὸν γινώσκον συνόδιον ἐκέρτου μοῖος ταῖς εἰκάδας τῶν σοφιστικῶν φωνῶν ἡμῶν, &c. propterea vocabantur Epicuri εἰκάδοι, ut apud Athenæum. Ab hoc more Pluracho danda lux, qui, ἐπὶ τῷ ὄρει εὐδὲ ἔστιν ἡδὺς κατ' Ἐπικούρου, sic scribit; Οἷος ἐξ Ἰφριμῶν ἀναλίσθηται, ποσῆς Ἠδύης καὶ Λοιπῶν συνόδιον, ἢ ποῦ Θάριον ἔπιον; ποῖος εἰκάδας ἀπὸ τῶν στοιχείων. Ubi Xylander εἰκάδας vertit id est: quam rectè jam fatus patet. Idem.

MENEDEMUS.

102 * Μενέδημος Colῳτί Λαμψακηνῶν discipulus fuit. Hic, ut ait Hippobotus, in tantum prodigiose superstitionis venerat, ut sumpto habitu furis circumiret, dicens speculatorelem se ex inferno venisse his, qui peccarent, ut descendens hæc ibi demonibus renuntiaret quæ vidisset. Vestis autem talis erat; pulta tunica talaris, adstricta puniceo balteo, pileus Arcadicus capiti impositus, habens intexta elementa duodecim: cothurni tragici, barba proluxa, virga in manu fraxinea.

uter erraverit, Laërtius an Suidas, non est nostrum iudicare, præsertim cum hanc historiam apud nullum alium, præterquam apud Laërtium, legerim. Aldob.

103 * Atque istæ quidem vitæ sunt singulorum Cynicorum. Subjicienda nunc et quæ in genere illis dogmata placere. Siquidem et sectam hanc philosophiæ esse judicamus, non, ut quidam volunt, constantiam vitæ. Placet ergo illis rationalem naturalemque philosophiam tolli oportere; ab Aristone Chio non discendentibus; moralique soli intendi: quodque plerique Socrati, hoc Diocles Diogeni inscribit, hunc asserens dixisse, inquirendum, Quid dominibus nostris pravi restigie generatur.

Repudiant et disciplinas liberales. Denique nec discendas literas dixit Antisthenes, iis qui frugales nati essent, ne pervertentur alienis. * Tollunt et geometriam, et musicam, et cætera id genus. Nempe enim et Diogenes cuidam ostendit sibi horoscopium; utile sanè inventum, ait, ne priverim cœna. Ad eum verò qui musicam ostentabat, ait, Magnæ reguntur urbes nam prudentia: At una casta non queat regi domus.

Placet eis et finem esse secundum virtutem vivere, ut Antisthenes ait in Hercule; quemadmodum et Stoicis. Nam societas quædam est inter has duas sectas; unde et Cynismum dixere brevem ad virtutem viam. atque ita vixit et Zeno Cittieus.

105 * Placet item eis simplex et parabilis victus, quippe qui sobriis cibariis utuntur, et solis pallis. Divitias, gloriam nobilitatemque contemnant. Plerique etiam herbis, et aqua tantum frigida utuntur; operimentisque forte oblati et doctis, sicuti Diogenes, qui dicebat: Deorum esse proprium nullo indigere, eorum verò qui diis

2 Osi, κατὰ Φασὶ τινες, ἕνα τὸν βίον] Quid nobis de his verbis videatur, nuper ad Epicurum diximus. Initio autem hujus vitæ sic τοσοῦτος τερατείας; prodigiosam potius cum veteri interprete superstitionem; quam απεισιαν dixerim. Τερατεία proprie, (in hoc saltem argumento) quæ vani homines, ad promovendum cultum quem ipsi probant, & ad percellendos animos studio fingunt. Modestini verbis aliter, non malè: quo leve humanum aciem super-

* Καὶ οὗτοι μὲν οἱ βίοι τῶν Κυνικῶν ἐκάστου. 103 προσηγορεύομεν δὲ καὶ τὰ κοινῆ ἀρέσκοντα αὐτοῖς, αἰρεσὶν καὶ ταύτην εἶναι ἐκρήνοντες τὴν φιλοσοφίαν; * οὐ; κατὰ Φασὶ τινες, ἐνσταθῆν βίου. ἀρέσκει αὖν αὐτοῖς τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιμερῆν, ἐμφερῆς Ἀρίστον τῶ Χίου μόνῳ δὲ προσέχον τῆ ἠθικῆ, καὶ ὅπερ τινες ἐπὶ Σακράτους, τοῦτο διακλήθ' ἐπὶ Διογένηος ἀναγράφει, ταῦτον Φάσκων λέγειν, Δεῖ ζῆτεῖν Ὅ, τι τοῖ ἐν μεγάροισι κανὸν τ' ἀγαθὸν τε τέ-

τυκται. παραιτούτας δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. γράμματα γὰρ μὴ μανθάνειν ἔφασκεν ὁ Ἀντισθένης τοὺς σάφρονας γενομένους, ἵνα μὴ διαστρέφωτο τοῖς ἀλλοτρίοις. * περιμερῆσι δὲ καὶ γεωμετρίαν, καὶ μουσικὴν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. ὁ γὰρ Διογένης πρὸς τὸν ἐπιδιαικνύοντα αὐτῶ ἀροσκόπιον, Χρήσιμον, ἔφη, τὸ ἔργον πρὸς τὸ μὴ ὑστερηῆσαι δειπνοῦ. πρὸς τὸν ἐπιδιαικνύοντα αὐτῶ μουσικὴν, ἔφη,

Γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν ἐν μὲν οἰκούντας πόλεις, Εὐ δ' αἶκος, εὐ ψαλμοῖσι καὶ τερετισμασιν. ἀρέσκει δ' αὐτοῖς καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν (ὡς Ἀντισθένης Φησὶν ἐν τῷ Ἰπρακλεί; ὁμοίως τοῖς Στωϊκοῖς. * ἐπεὶ καὶ κοινῶν τις ταῖς δυσὲ ταῦταις αἰρέσεσιν ἐστίν. ἔθεν καὶ τὸν κνισμὸν εἰρηκασι συντήμον' ἐπ' ἀρετὴν ἄδῶν. καὶ οὕτως ἐβίω καὶ Ζῆνον ὁ Κιττιεύς. * ἀρέσκει δ' αὐτοῖς καὶ λιτῶς βιοῦν, ἀυτάρεσι χρομένοις σιτίοις, καὶ τρίβωσι μόνις, πλοῦτου καὶ δόξης καὶ εὐγενείας καταφρονούσιν. ἐνοίει τε γούνη καὶ βοτάναις, καὶ παντῶσιν ὕδατι χροῦνται ψυχρῶ, σκέπαις τε ταῖς τυχοῦσαις καὶ πῖβοις. κατὰ περ Διογένης, ἔς ἔφασκε θεῶν μὲν ἰδιὸν εἶναι, μὲνδεις δεῖσθαι. τῶν δὲ θεῶν ὁμοίον, τὸ ὀλί-

3 Ἐστὶν enim quædam utriusque secta societas.] Quod etiam indicat Cicero, qui libro III. de Oratore Cynicos, & Stoicos ab eodem, hoc est, ab Antisthene, exuisse docet. At primo, inquit, ab ipso Platone Aristoteles; & Xenocrates, quorum alter peripateticorum, alter Academicus nomen obtinuit: deinde ab Antisthene, qui patientiam & duritiam in Socratico sermone maxime adimat; Cynici primum: deinde Stoici. Aldob. Lz

γαν χρῆζεν. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν ἀρετὴν διδασκτὴν εἶναι, καθά Φησι Ἀντισθένης ἐν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἀναπόθλητον ὑπάρχειν. ἀξίον ἂν τὸν σοφόν, καὶ ἀναμάρτητον, καὶ Φίλον τῷ μοίῳ, τύχῃ τε μηδὲν ἐπιτρέπειν. τὰ δὲ μετὰ ζῷ ἀρετῆς καὶ κακίας, ἀδιάφορα λέγουσιν, ὁμοίως Δρίσταν τῷ Χίῳ. καὶ οὗτοι μὲν οἱ κωνικά. μετῴτερον δὲ ἐπὶ τοῖς Στωϊκοῖς. ὃν ἤρξε Ζήνων, μαθητῆς γενόμενος Κράτητος.

4 Similiter atque Aristo Chiu. Qui summum suuz philosphix Cicero mentionem facit. Aldob. bonum ponbat in ἀδιαφορίῃ. de quo multis locis

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Περὶ βίων, δοξμάτων καὶ δποθεσμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διδουκμησάντων, βιβλίον ζ τῶν ἱ.

DIOGENIS LAERTII

De Vitis, decretis, et sententiis eorum qui in Philosophia clauerunt,

LIBER SEPTIMUS.

Z H N Ω N.

Z E N O.

ZΗΝΩΝ, Μνασίου ἢ Δημίου, Κιτιεύς, ἀπὸ Κύπρου πολιτισματος Ἑλληνικοῦ, ὁμοίως ἐπίκουρος ἐσχημάτος. τὸν πρᾶξιλον ἐπὶ θαύτερα νενευκῶς ἦν, ὡς Φησι Τιμίθεος ὁ Ἀθηναῖος ἐν

1 Ζήνων, Μνασίου ἢ Δημίου Κιτιεύς] Plutarchus & alii, Κιτιεύς. Ex Κίτιον apud quosdam, non Κίτιον, interpretes, Κιτιεύς, [nisi scripserat Citiεύς] A. Gel. lius Citiεύς. H. Casaub.
2 Ζηνο Μνασεία sive Δημεί filius Citiεύς.] Sic etiam Suidas totidem verbis. Ζήνων, inquit, Μνασίου, ἢ Δημίου Κιτιεύς. Cicero quoque, multis locis Citiεύm vocat. Fuit autem Citiύm oppidum quoddam parvum Cypri, quemadmodum tradidit Suidas. Plinius lib. γ.

ZENO Mnafei, sive Demei, filius, Citiεύς, ex Cyprio, Græco oppidulo, Phœnicibus actolis. Collo fuit in alteram partem inclinatori, ut refert Timotheus Athenien-

cap. 11. Aldob.
2 Φοίνικας ἐπίκουρος ἐσχημάτος] Suidas de hoc Zenone, Φοίνεξ ἢ ἐπιτελέτης, ὅτι Φοίνικας ἐπίκουρος τοῦ πολιτισμοῦ. H. Casaub.
3 Quod Phœnicibus coloni incoluerunt.] Quod quidem testificatur etiam Suidas, qui de Zenone loquens, Φοίνεξ ἦν, inquit, συνετέλης, ὅτι Φοίνικας ἐπίκουρος τοῦ πολιτισμοῦ ἐγένετο. Aldob.

sis in libro De vitis. Apollonius autem Tyrius, gracilis corpore, statu modicè procerò, et atra cute fuisse illum auctor est. Unde illum quidam, ut Chrysippus In primo proverbiorum ait, *Ægyptium palmitem* dixit. Crura habuit turgida, et imbecilla, infirmaque. Idcirco et Persæus In commentariis convivalibus, ipsum refert ut plurimum cœnas declinasse. Vescēbatur perlibenter scibus recentibus, et præcocibus fructibus. * Auditorque, ut dictum est, Cratætis fuit. Deinde Scipionem etiam audivisse, et Xenocratem, decennio perpetuo non defuit qui affument, sicut Timocrates in Dione. Polemoniis itidem frequentasse auditorium. Porro Hecaton, et Apollonius Tyrius in primo de Zenone libro, scribunt, eum oraculum consuluisse, quo præsto vinero *arsinè posset*, respondisse deum, *si mortuus evencolor fieret*. Quod ille cum intellexisset, se ad legendos antiquorum libros magno eontulisse studio. Cratætis igitur hoc modo familiaritate usus est. Purpuram mercatus et ex Phœnicia advectans, ad Piræum naufragium fecit. Cum autem Athenas ascendisset, annos triginta natus, fedit juxta librarium. * Legente autem illo secundum Xenophontis commentariorum, delectatus hic sciscitatur, ubinam ejusmodi viri morantur. Opportunè tunc prætereunte Cratæte, digito illum bibliopola ostendens, *Hinc*, inquit, *sequere*. Ex eo jam Cratætis auditor factus est, aptillimus alioqui ad

3 *Ægyptium malleolum.*] A similitudine corporis, ut opinor: nam cum gracilis esset, haud inepte *malleolum* est appellatus. *Ægyptius* autem, vel quia fuscus, vel quia Phœnix. Aldob.

4 *Kai ἀπαγής.]* Γρ. καὶ ἀπαγής verum ut bene convenire videatur hoc *ἀπαγής* cum præcedente *παρχύκημος*, ita male cum sequente *ἀπαιτής*. H. Steph. 5 *Perseus in Symposiacis commentariis.]* Cuius celebre quoque apud Cicero nomen est: auditor Zenonis fuit. Cicero in lib. De nat. deor. Aldob.

6 *Et ἀπικτιόνητος.]* Græc. ἐπιτελέτης. Græcam vocem nusquam, præterquam apud Laërtium legi, hanc autem *ἀπικτιόνητος* verri, quo verbo usus est Cicero. Idem.

7 *Cratætis ἀυλίτης fuit.]* Quod etiam Suidas confirmat. *μαθητῆς δὲ*, inquit, *ἢ Κράτητος τοῦ Κωνιαῦ.* Idem.

8 *Ἄλλοι καὶ Πολέμωνος.]* Docet hoc etiam M. Tullius, De Finibus iv. *Ut non esset causa Zenoni, quoniam*

τῷ περὶ βίων. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ Φησι ὁ Τύριος, ὅτι ἰσχυρὸς ἦν, ὑπομήκης, μελάγχρους, (ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν *Ἀιγυπτίαν κλημισαῖδα*, καθά Φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν) ἢ *παρχύκημος* τε, ἢ καὶ *ἀπαγής*; καὶ ἀσθενῆς διὰ καὶ Φησι ὁ Περσῆσις ἐν ὑπομνήμασι συμποτικαῖς, τὰ πλείστα αὐτὸν δειπνα παραπέσθαι. ἐχθαίρει δὲ, Φασί, σκύκις χλωροῖς, καὶ ἡλιοκαίαις. * 7 *διήκουσε δὲ, καθάπερ προείρηται,* Κράτητος· εἴτα καὶ Στίλπωνος ἀκούσαι Φασί αὐτὸν καὶ Ξενοκράτους ἐπὶ δέκα, ὡς Τιμοκράτης ἐν τῷ Δίῳ, * ἀλλὰ καὶ Πολέμωνος. Ἐκάτων δὲ Φησι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ περὶ Ζήνωνος, χρηστηριαζομένου αὐτοῦ τί πρᾶττον ἀριστὰ βιώνεται, ἀποκρίνισθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. * ὅθεν ξυνέντα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. τῷ γὰρ Κράτητι παρέβαλε τοῦτον τὸν τρόπον. *πορφύραν ἐμπροσθενόμηνος ἀπὸ τῆς φοινίκης, πρὸς τῷ Πειραιεὶ ἐναυάγησεν. ἀνελθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἤδη τριακοντοῦτης, ἐκάθισε πρὸς τινὰ βιβλιοπώλην. * ἀναγινώσκοντας δὲ ἐκείνου τὸ δεύτερον τῶν Ξενοφάντος ἀπομνημονευμάτων, ἠσθεὶς ἐπέθετο τοῦ διατρίβειν οἱ τοιοῦτοι ἀνδρες. ευκίμωρος δὲ παριόντος Κράτητος, ἢ βιβλιοπώλης δείξας αὐτὸν, Φησι, *τοῦτῳ παρακαλοῦθισον. ἐντεῦθεν κενος τοῦ Κράτητος,* ἢ ἄλλως μὲν ἢ εὐτονος πρὸς φιλοσοπία ostendens, *Hinc*, inquit, *sequere*. Ex eo jam Cratætis auditor factus est, aptillimus alioqui ad*

Polemoneum audisset, eum ἢ ab eo, ἢ ἀ superioribus assideres. H. Casaub.

Sed ἢ Polemoneum quoque.] Suidas Zenonem, post auditum à se Cratætem, Polemonis quoque fuisse auditorem tradit: *μαθητῆς*, inquit, *ἢ Κρατætου τοῦ Κωνιαῦ, ἢ τῷ Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου.* Sed & Cicero lib. iv. De Finibus idem confirmat his verbis: *Dabit*, inquit, *hoc Zenoni Polemon, etiam magister ejus.* Aldob.

9 *Quo non intellexit, eum antiquorum scripta legisset.]* Quorum videlicet libros oraculum obscurè significabat. Mortui enim antequam fuit, quoniam ætate vivos antecessit, quod etiam clarius declarat Suidas his verbis, *ἐκροτῆς δὲ*, inquit, *αὐτῷ πρὸς ἀναμνησιν περὶ βίων, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τῶν νεκρῶν; ὅτι ἢ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τῶν βιβλίων.* Idem.

10 *Ἄλλως μὲν ἢ εὐτονος πρὸς φιλοσοφίας, αἰδιῶμα δὲ.]* Lege *εὐτονος*. H. Casaub.

11 *Ἐπίκουρος.]* Ita priores edit. Γρ. ὡς τῶν. H. Steph.